

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง ขอรื้อเกี่ยวกับการดำเนินการของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ ศธ ๑๗๐๐/๗๘๔ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความว่า ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๖ และมาตรา ๗ กำหนดให้ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐและมีฐานะเป็นนิติบุคคล (ไม่เป็นส่วนราชการ) อยู่ในการกำกับดูแลของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการตามมาตรา ๔๘ โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้รักษาการตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

ต่อมาได้มีพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕ กับได้มีพระราชกฤษฎีกาแก้ไขบทบัญญัติให้สอดคล้องกับการโอนอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งตามพระราชกฤษฎีกาทั้งสองฉบับดังกล่าวเป็นการโอนอำนาจหน้าที่ของรัฐมนตรีในการดำเนินการเกี่ยวกับกฎหมายให้มาเป็นของนายกรัฐมนตรี โดยแก้ไขคำว่า “รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ” เป็น “นายกรัฐมนตรี” และแก้ไขคำว่า “อธิบดีกรมการศาสนา” เป็น “ผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ” ตามที่ปรากฏอยู่ในบทบัญญัติมาตรา ๕ และมาตรา ๑๗ (๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งก่อให้เกิดความสับสน ในเรื่องฐานะและการดำเนินการกิจการของมหาวิทยาลัยในส่วนที่เกี่ยวกับการผ่านเรื่องหรือหน่วยงานประสานงาน รวมทั้งเรื่องการจัดสรรงบประมาณอุดหนุนมหาวิทยาลัยว่าจะผ่านหน่วยงานใด

สภามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยจึงได้ส่งมติสภามหาวิทยาลัยฯ ถึงสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวงศึกษาธิการ และทบวงมหาวิทยาลัยว่า มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ และที่ประชุมสภามหาวิทยาลัยฯ มีมติเห็นชอบให้มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยสังกัดคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาแก่พระภิกษุสามเณรและคฤหัสถ์ โดยมีโครงสร้างการบริหารงานในลักษณะเช่นเดียวกันกับมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐตามโครงสร้างใหม่ของกระทรวงศึกษาธิการ

ส่งพร้อมหนังสือ ที่ นร ๐๙๐๑/๐๐๒๑ ลงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๔๖ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

และต่อมาสภามหาวิทยาลัยฯ เห็นว่าสมควรพิจารณาเรื่องดังกล่าวอีกครั้งหนึ่งโดยมอบหมายให้อธิการบดีปรึกษาคณะกรรมการกฤษฎีกาในประเด็นที่เกี่ยวข้องเพื่อการดำเนินการของมหาวิทยาลัยฯ เป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ คล่องตัว และตรงตามวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งมหาวิทยาลัยฯ แล้วนำเสนอสภามหาวิทยาลัยฯ เพื่อพิจารณาต่อไป มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยจึงขอปรึกษาในเรื่องที่เกี่ยวข้องดังนี้

๑. ในเรื่องการโอนอำนาจหน้าที่ของรัฐมนตรีในการดำเนินการเกี่ยวกับกฎหมาย ในส่วนมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยให้มาเป็นของนายกรัฐมนตรี ตามมาตรา ๑๖๐ (๔) แห่งพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งอยู่ในหัวเรื่อง “ส่วนที่ ๒๐ สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ” นั้น หมายถึง มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยเป็นหน่วยงานของรัฐที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ และการเสนอเรื่องในการดำเนินการเกี่ยวกับกฎหมายต่อนายกรัฐมนตรีตามมาตรา ๑๖๐ (๔) ต้องดำเนินการผ่านสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติหรือไม่

๒. การดำเนินการจัดสรรงบประมาณในส่วนที่เป็นเงินอุดหนุนทั่วไปตามมาตรา ๑๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ นั้น คำว่า “กระทรวงศึกษาธิการ” ในมาตรา ๑๓ วรรคสอง ไม่ได้ถูกแก้ไขตามมาตรา ๘๖ แห่งพระราชกฤษฎีกาแก้ไขบทบัญญัติให้สอดคล้องกับการโอนอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕ ด้วย ดังนั้น การดำเนินการจัดสรรงบประมาณในส่วนที่เป็นเงินอุดหนุนทั่วไปดังกล่าวโดยการเสนอแนะของกระทรวงศึกษาธิการจะถูกโอนอำนาจหน้าที่ไปตามมาตรา ๑๖๑ แห่งพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕ โดยการเสนอแนะของสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติหรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๘) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวประกอบคำชี้แจงจากผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ (สำนักงานปลัดกระทรวง) ผู้แทนสำนักงานงบประมาณ ผู้แทนสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ และผู้แทนมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยแล้ว มีความเห็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นหน่วยงานของรัฐที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติหรือไม่ นั้น เห็นว่า มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่จัดตั้งขึ้นตามมาตรา ๖^๑ แห่ง

^๑ มาตรา ๖ ให้จัดตั้งมหาวิทยาลัยขึ้นมหาวิทยาลัยหนึ่งเรียกว่า “มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย” และเป็นนิติบุคคล

ให้มหาวิทยาลัยเป็นสถานศึกษาและวิจัย มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา วิจัย ส่งเสริมและให้บริการทางวิชาการพระพุทธศาสนาแก่พระภิกษุสามเณรและคฤหัสถ์ รวมทั้งการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ และมีฐานะเป็นนิติบุคคล โดยเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐตามมาตรา ๗^๒ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษา วิจัย ส่งเสริมและให้บริการทางวิชาการ พระพุทธศาสนาแก่พระภิกษุสามเณรและคฤหัสถ์ รวมทั้งการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้รักษาการตามมาตรา ๕^๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวและไม่มีบทบัญญัติในมาตราใดแห่งพระราชบัญญัตินี้ระบุให้มหาวิทยาลัยฯ เป็นส่วนราชการ ดังนั้นมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จึงเป็นเพียงสถานศึกษาของรัฐที่จัดการศึกษาและมีฐานะเป็นหน่วยงานในกำกับของรัฐตามมาตรา ๓๖^๔ แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ทั้งนี้คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๕) ได้เคยวินิจฉัยไว้แล้วว่า^๕ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยไม่ได้เป็นส่วนราชการ ทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ แต่เป็นมหาวิทยาลัยของรัฐที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายเฉพาะเพื่อจัดการศึกษาทางวิชาการพระพุทธศาสนา โดยมีการบริหารงานและการแบ่งส่วนงานภายในเพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์ในการให้การศึกษาของมหาวิทยาลัยที่แตกต่างไปจากโครงสร้างและระบบการบริหารตามรูปแบบที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔^๖ และพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ จึงทำให้บรรดากิจการ อำนาจหน้าที่ ทรัพย์สิน หนี้สิน งบประมาณ สิทธิ หน้าที่ ภาระผูกพัน ข้าราชการ ลูกจ้าง และอัตรากำลังของส่วนราชการที่โอนมาเป็นของสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ ตามพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕ ไม่มีผลใช้บังคับครอบคลุมถึงมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย และมีใช่เป็นการโอนกิจการบริหารตลอดจนอำนาจหน้าที่ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยมาอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ ดังนั้น มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยซึ่งไม่ใช่หน่วยงานของรัฐที่เป็นส่วนราชการ จึงไม่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติแต่อย่างใดส่วน

^๒ มาตรา ๗ ให้มหาวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐ

^๓ มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

^๔ มาตรา ๓๖ ให้สถานศึกษาของรัฐที่จัดการศึกษาระดับปริญญาเป็นนิติบุคคล และอาจจัดเป็นส่วนราชการหรือเป็นหน่วยงานในกำกับของรัฐ ยกเว้นสถานศึกษาเฉพาะทาง ตามมาตรา ๒๑

ให้สถานศึกษาดังกล่าวดำเนินการได้โดยอิสระ สามารถพัฒนาระบบบริหาร และการจัดการที่เป็นของตนเอง มีความคล่องตัว มีเสรีภาพทางวิชาการ และอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสภาสถานศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสถานศึกษานั้น ๆ

^๕ บันทึกเรื่องเสร็จ ที่ ๔๑๙/๒๕๓๗ เรื่อง สถานภาพของเจ้าหน้าที่ ครู และอาจารย์ของมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

^๖ บันทึกเรื่องเสร็จ ที่ ๖๓๖/๒๕๓๘ เรื่อง สถานภาพของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔

การเสนอเรื่องในการดำเนินการเกี่ยวกับกฎหมายต่อนายกรัฐมนตรีตามมาตรา ๑๖๐ (๔)^๗ แห่งพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕ ต้องดำเนินการผ่านสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติหรือไม่ นั้น เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๕^๘ และมาตรา ๔๘^๙ กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติและมีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลโดยทั่วไป ซึ่งกิจการของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๖^{๑๐} และให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล ซึ่งอำนาจหน้าที่นี้ได้โอนมาเป็นของนายกรัฐมนตรี ตามมาตรา ๑๖๐ (๔)^{๑๑} แห่งพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕ อันหมายถึง การโอนการดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องที่กฎหมายกำหนดไว้เป็นการเฉพาะนอกเหนือไปจากอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการตามที่บัญญัติไว้ในพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว เพราะฉะนั้น การเสนอเรื่องในการดำเนินการเกี่ยวกับกฎหมายเพื่อปฏิบัติไปตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงต้องดำเนินการเสนอโดยตรงต่อนายกรัฐมนตรีในฐานะเป็นผู้รักษาการและกำกับดูแลตามมาตรา ๕^{๑๒} และมาตรา ๔๘^{๑๓} แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ โดยไม่ต้องดำเนินการผ่านสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติแต่ประการใด

ประเด็นที่สอง การดำเนินการจัดสรรงบประมาณในส่วนที่เป็นเงินอุดหนุนทั่วไปให้แก่มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยตามมาตรา ๑๓ (๑)^{๑๔} รัฐบาลพึงจัดสรรให้แก่มหาวิทยาลัยโดยการเสนอแนะของหน่วยงานใด นั้น มาตรา ๑๓ วรรคสอง^{๑๕} แห่งพระราชบัญญัติ

^๗ มาตรา ๑๖๐ นอกจากการโอนอำนาจหน้าที่ที่บัญญัติไว้แจ้งชัดที่อื่น ให้โอนอำนาจหน้าที่ของรัฐมนตรีในการดำเนินการเกี่ยวกับกฎหมายดังต่อไปนี้ มาเป็นของนายกรัฐมนตรี

๑.ล๑

๑.ล๑

(๔) พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐

^๘ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓, ข้างต้น

^๙ มาตรา ๔๘ รัฐมนตรีมีอำนาจและหน้าที่กำกับดูแลโดยทั่วไปซึ่งกิจการของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดในมาตรา ๖ และให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล

^{๑๐} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

^{๑๑} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๗, ข้างต้น

^{๑๒} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓, ข้างต้น

^{๑๓} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๙, ข้างต้น

^{๑๔} มาตรา ๑๓ รายได้ของมหาวิทยาลัยมีดังนี้

(๑) เงินอุดหนุนทั่วไปที่รัฐบาลจัดสรรให้เป็นรายปี

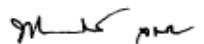
๑.ล๑

๑.ล๑

^{๑๕} มาตรา ๑๓ ๑.ล๑

๑.ล๑

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ กำหนดให้รัฐบาลจัดสรรเงินอุดหนุนทั่วไปแก่มหาวิทยาลัย เป็นรายปีเพื่อให้มหาวิทยาลัยฯ สามารถดำเนินกิจการได้ภายใต้วัตถุประสงค์ของมาตรา ๖^{๑๖} ซึ่งการจัดสรรดังกล่าวต้องมาจากการเสนอแนะของรัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติผู้มีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลโดยทั่วไปซึ่งกิจการของมหาวิทยาลัย และอำนาจหน้าที่เช่นว่านี้ปัจจุบันโอนมาเป็นของนายกรัฐมนตรีตามพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕ อย่างไรก็ตามในเรื่องการจัดสรรงบประมาณ โดยเฉพาะในส่วนที่เป็นเงินอุดหนุนทั่วไปตามมาตรา ๑๓ (๑)^{๑๗} แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ นั้นแม้ว่ามาตรา ๑๓ วรรคสอง ได้บัญญัติไว้โดยแจ้งชัดว่า “รัฐบาลพึงจัดสรรให้แก่มหาวิทยาลัยโดยตรงโดยการเสนอแนะของกระทรวงศึกษาธิการเป็นจำนวนที่เพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยที่กำหนดไว้ในมาตรา ๖” และถ้อยคำในมาตรา ๑๓ วรรคสอง นี้ มิได้ถูกแก้ไขโดยมาตรา ๘๖^{๑๘} แห่งพระราชกฤษฎีกาแก้ไขบทบัญญัติให้สอดคล้องกับการโอนอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕ อีกทั้งถ้อยคำในมาตรา ๘๖ ก็ไม่กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงองค์กรหรือส่วนราชการที่ให้การเสนอแนะในเรื่องการจัดสรรงบประมาณก็ตาม แต่เมื่อคำนึงถึงความเป็นเอกภาพในการบริหารจัดการองค์กรให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน เมื่อมาตรา ๘๖ แห่งพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวได้โอนบรรดาอำนาจหน้าที่ในส่วนที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือคำสั่งของรัฐมนตรีเจ้าสังกัดของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยซึ่งเดิมเป็นของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ให้มาเป็นของนายกรัฐมนตรีแล้ว อำนาจหน้าที่ในการจัดสรรงบประมาณของมหาวิทยาลัยให้เป็นรายปี ตามมาตรา ๑๓ (๑)^{๑๙} จึงต้องกระทำโดยการเสนอแนะของนายกรัฐมนตรีมิใช่โดยกระทรวงศึกษาธิการหรือสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ

(นางสาวพรทิพย์ จาละ)

เงินอุดหนุนทั่วไปตาม (๑) นั้น รัฐบาลพึงจัดสรรให้แก่มหาวิทยาลัยโดยตรงโดยการเสนอแนะของ

กระทรวงศึกษาธิการเป็นจำนวนที่เพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยที่กำหนดไว้ในมาตรา ๖

^{๑๖} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

^{๑๗} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑๔, ข้างต้น

^{๑๘} มาตรา ๘๖ ในพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ ให้แก้ไขคำว่า “รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ” เป็น “นายกรัฐมนตรี” และคำว่า “อธิการบดีกรมการศาสนา” เป็น “ผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ”

^{๑๙} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑๔, ข้างต้น

รองเลขาธิการฯ
รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มกราคม ๒๕๔๖